

holdsdrift, hvis man har Brug for en bedre Udnyttelse af sine Lokaler og sine Maskiner. Toholdsdrift er jo ikke ukendt, selv om Ministeren ikke endnu har opdaget, at der er noget, der hedder saadan.

Endelig talte Ministeren om Lønforholdene og hævdede, at det var ganske ubegrundet at tale om en Sulteparagraf eller Sultebestemmelser for Skotøjsarbejderne. De har faaet betydelige Stigninger i den Løn, de tidligere har haft. Ministeren undgik omhyggeligt at nævne, hvor meget Skotøjsarbejderne havde i Løn i Øjeblikket, og det er dog det, der er det afgørende for, om der kan blive Tale om Sulteløn eller ikke Sulteløn, naar man reducerer denne Løn. Det er muligt, at de har sultet meget mere i 1913, end der nu er Tale om, at de skal sulte, og at de mægtige Stigninger, Ministeren talte om, aldeles ikke endnu har bragt de paagældende Arbejdere op paa det Niveau, de burde være paa. Ministeren burde derfor oplyse om, hvad det er for Lønninger, han synes, der er saa svimlende, at der bør foretages saa store Nedsættelser i dem. Jeg har tidligere nævnt efter de Oplysninger, jeg mente at være i Besiddelse af, hvorledes Skotøjsarbejdernes Ugeløn er. Den er ikke saa svimlende, at der er Grund til at foretage Nedsættelser i den, og der er for disse Arbejdere med deres Familier, der samtidig nu og da er udsat for kortere eller længere Tids Arbejdsløshed, virkelig Grund til at tale om, at Sulten nu og da maa holde sit Indtog hos dem, hvis deres Løn reduceres. Den højtærede Minister nævnte en Række Tal, som det var mig umuligt at følge i Flugten, og hvoraf det syntes at fremgaa, at en Skotøjsarbejders Timefortjeneste — var det vel — var steget mellem 200 og 300 pCt. . . . (Indenrigsministeren [Kragh]: 240) . . . ja, altsaa imellem 200 og 300 pCt. siden 1914. Jeg var ikke nøje i Stand til at følge Regnestykket, men jeg tror, at den højtærede Indenrigsminister sagde, at Timelønnen var omkring 56 Ø. i 1914 . . . (En Stemme: 55!) . . . — naa! 55 —, og nu var den 1 Kr. 35 Ø. . . . (Indenrigsministeren [Kragh]: 1 Kr. 59 Ø.) . . . naa! Der er dem, der paastaar, jeg er ikke tilstrækkelig regnekundig til at kunne sige det, at det ikke kan blive mellem 200 og 300 pCt. Men det er vist afhængigt af, hvorledes man stiller Regnestykket op, og den højtærede Indenrigsministers Regnemaade kan vel ogsaa have sin Berettigelse. Men det, der har den afgørende Betydning, er jo mindre disse Stigninger, om hvilke jeg jo ogsaa har udtalt mig under Eftermiddagens Forhandlinger, idet jeg ogsaa har paavist eller

nævnt, at der er sket en faktisk Stigning af Fortjenesten med mere end Pristallet for Skotøjsindustriens Arbejdere. Men dette er jo dog ellers ikke strafbart. Der er jo ogsaa andre, hvis Løn er steget. Jeg har her i Lommen en Liste over, hvad en kendt Bankdirektør havde i Løn om Aaret, og hvorledes den steg det ene Aar efter det andet. Jeg ved ikke om det, at ens Løn stiger, er noget, som skal straffes; men det synes saa efter dette Lovforslag. Men det faktiske er jo, at det, der er Grundlaget for Arbejdernes Fortjeneste, nemlig Akkordprislisterne, de er kun steget med 60 pCt., altsaa 38 mindre end Pristallet. Derimod er Arbejdet blevet intensivere, Materiellet maaske bedre, Muligheden for at udnytte Materiellet forandret ved tekniske Hjælpe-midler, eller maaske er Fordringerne til Arbejdets Udførelse nedsat. Der er et Sammenstød af forskellige Omstændigheder, der her virker og medfører, at trods det, at man ikke har faaet en Lønstigning paa Prislisterne, svarende til Pristallet, er man ved den kortere Arbejdstid, netop fordi den er indført, i Stand til at gøre Arbejdet intensivere og tjene mere. Det kan den højtærede Minister, hvis han interesserer sig derfor, gaa hen til en hvilken som helst Skotøjsfabrikant og faa bekræftet saa nogenlunde, som jeg har sagt. Jeg ser derfor ikke noget ondt i, at en Skomager kan tjene 80 Kr., selv om han i 1913 kun kunde tjene 30 Kr., eller hvor meget der nu kunde være Tale om. Jeg kan ikke se, at det er forbrøderisk, og det anses jo ellers for hæderligt at tilstræbe den højest mulige Indtægt. Jeg ved ikke, at det overfor andre er gjort gældende, at de paa særlig Maade skal straffes, fordi deres Indtægt stiger. Det var helt andre Omstændigheder, der medførte, at den Bankdirektør, hvis Aarsfortjeneste jeg har en Fortegnelse over i Lommen, blev sat under Tiltale; det var helt andre Omstændigheder, end at hans Løn steg Aar efter Aar, der medførte det. Og adskillige andre, som hører til den Kred, til Venstre her i Tinget, har vist Sans for at faa Indtægter i Vejret i disse Aar. Om saa en sølle Skomager har faaet nogle Procent mere, end Pristallet i og for sig anviser, skulde det være tilstrækkelig Begrundelse — det er i alt Fald ingen saglig Begrundelse — for at foretage Overgreb gennem Lovgivningens og Ministeriets Foranstaltninger? For det faktiske er, at man ved at anvende den Beregningsmaade, man har anført ved Fremsettelsestalen, i det højeste vil indvinde 48 Ø. ved Fabrikationen af et Par Støvler. 48 Ø.! Og hvem skal have dem? Ministeren